

trykket »progressionsforbehold«. Samme lempelsesmetode anvendes ved lempelse for udenlandsk løndkomst efter ligningslovens § 33A.

Artikel 22. Ikke-diskriminering

Efter artiklens bestemmelser må de to områder ikke diskriminere hinandens statsborgere i skattemæssig henseende. Dette gælder både for fysiske og for juridiske personer. Reglen gælder også for personer, der ikke er hjemmehørende i et af de to områder. Et område er dog ikke forpligtet til at give personer, som er hjemmehørende i det andet område, de samme personlige skattemæssige fordele som følge af forsørgerpligt el. lign., som måtte blive indrømmet til en person, der er hjemmehørende i det pågældende område. Ikke-diskriminationsbestemmelsen gælder for de skatter, der er omfattet af aftalen.

Artikel 23. Fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler

Artiklen foreskriver den fremgangsmåde, der skal anvendes, hvis en person, som er hjemmehørende i et af de to områder, mener sig udsat for en beskatning, som er i strid med aftalen. Der er herunder fastsat, at de kompetente myndigheder ved gensidig aftale skal søge at løse de vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til anvendelsen af aftalen.

Aftalen pålægger imidlertid ikke de kompetente myndigheder nogen pligt til at blive enige, og den indeholder intet om voldgiftsprocedurer. I praksis når myndighederne dog i de fleste tilfælde frem til en løsning, som er acceptabel for alle parter, men aftalen rummer ingen garanti for, at alle dobbeltbeskatningskonflikter vil kunne løses.

Artikel 24. Udveksling af oplysninger

Artiklen pålægger de to områders kompetente myndigheder at udveksle oplysninger, som kan forudses at være relevante for, at aftalens bestemmelser kan føres ud i livet, eller for håndhævelsen af områdernes interne lovgivning. Et område er dog ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller udføre forvaltningsakter, som strider mod dette områdes lovgivning eller forvaltningspraksis, eller som vil røbe forretningshemmeligheder eller stride mod almene interesser. Udvekslede oplysninger skal behandles som fortrolige.

Myndighederne i det ene område kan ikke afslå at indhente oplysninger til brug for myndighederne i det andet område, blot fordi man ikke selv har behov for de pågældende oplysninger til egne skattemæssige formål. Man kan heller ikke afslå at indhente oplysninger, blot fordi oplysningerne skal indhentes f. eks.

i en bank eller anden finansiel institution. Eventuelle bestemmelser om bankhemmelighed i intern lovgivning fritager således ikke et område for pligten til at udveksle oplysninger.

Udveksling af oplysninger kan ske på flere måder. Det kan for det første ske spontant. Hvis myndighederne i det ene af de to områder kommer i besiddelse af oplysninger, som vil være relevante for skatteansættelsen i det andet område, kan det førstnævnte område af egen drift fremsende oplysningerne til det andet. Det kan også ske efter anmodning. Hvis myndighederne i det ene område har brug for oplysninger, som myndighederne i de andet ligger inde med, kan den førstnævnte myndighed anmode den anden om de pågældende oplysninger. Endelig kan der ske en systematisk udveksling af oplysninger. De to områders myndigheder kan således aftale, at oplysninger af en given type altid fremsendes til den anden part.

Artikel 25. Bistand ved inddrivelse af skatter

Myndighederne i de to områder skal yde hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Dog skal myndighederne ikke iværksætte inddrivelsesforanstaltninger, som vil stride mod områdets lovgivning eller mod almene interesser. De skal heller ikke iværksætte inddrivelsesforanstaltninger, hvis det område, som ønsker skatterne inddrevet, ikke selv har truffet alle rimelige foranstaltninger til opkrævning eller sikring af skatterne, eller hvis de administrative byrder ikke står mål med de fordele, som myndighederne i det andet område ville opnå.

Artikel 26. Begrænsning af aftalefordele

Fra dansk side ønsker man generelt at sikre sig, at dobbeltbeskatningsaftaler ikke kan anvendes på utilsigtede måder. Der kan derfor i visse situationer være behov for, at der i aftalerne indsættes særlige bestemmelser der sikrer, at sådan utilsigtet anvendelse ikke kan finde sted.

Efter taiwanesisk lovgivning er det muligt at etablere såkaldte off-shore-banker. Herved forstås finansielle institutioner, som opererer på de internationale finansielle markeder, og som samtidig er afskåret fra at foretage transaktioner med personer eller selskaber, som er hjemmehørende på Taiwan. Sådanne off-shore-banker er fritaget for beskatning på Taiwan, og der opstår hermed behov for at sikre sig mod, at man gennem en sådan bank kan anvende aftalen utilsigtet.

Efter artikel 26, stk. 1, skal et område (Danmark) ikke nedsætte sin skat på renter og royalties, når disse betales til et selskab i det andet område (Taiwan), når dette andet selskab hovedsageligt oppebærer sin ind-